

XVIII TAVALINE PÜHAPÄEV B AASTAL

(Esimene lugemine 2 Ms 16:2-4.12-15)

Lugemine teisest Moosese raamatust:

Neil päevil nurises Iisraeli rahvas kõrbes Moosese ja Aaroni vastu, ning Iisraeli lapsed ütlesid neile: “Me oleksime ometi võinud surra Issanda käe läbi Egiptusemaal, kus me istusime lihapottide juures ja kus meil oli küllalt leiba söömiseks. Aga teie olete meid kõiki toonud siia kõrbe nälga surema.”

Siis ütles Issand Moosesele: “Vaata, ma lasen teile taevast leiba sadada ja rahvas mingu ning kogugu iga päev oma vajaduse järgi, sest ma panen nad proovile, kas nad peavad mu seadust või mitte. Ma olen kuulnud Iisraeli laste nurisemist. Räägi nendega ja ütle: “Täna õhtul te sööte liha ja hommikul leiba kõhud täis. Siis te mõistate, et mina olen Issand, teie Jumal.””

Ja õhtul tulid vutid ja katsid laagri, ning hommikul oli kastekord maas laagri ümber. Ja kui kaste oli kuivanud, siis jäi kõrbepinnale midagi õhukese soomuse taolist, mis oli peen nagu härmatis. Kui Iisraeli lapsed seda nägid, küsisid nad üksteiselt: “Mis see on?”, sest nad ei teadnud, mis see oli. Siis ütles Mooses neile: “See on leib, mida Issand teile süüa annab.”

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 78:3-4b.23-24.25.54 R:24b)

R: Issand andis neile leiba taevast.

Mida me oleme kuulnud ja mida me teame,
mida vanemad meile on jutustanud,
seda ei taha me salata oma laste eest,
vaid jutustame tulevale põlvele.

R:

Issand andis käsu pilvedele ülal
ja avas taeva väravad
ning laskis mannat neile sadada toiduks,
andis neile leiba taevast.

R:

Ja inimene sõi inglite leiba,
sest Tema saatis neile rooga nii, et küllalt sai.
Issand juhtis nad oma pühale maale,

mäele, mille ta oli omaks teinud oma vägeva käega.

R:

(Teine lugemine Ef 4:17.20-24)

Lugemine püha apostel Pauluse kirjast efeslastele:

Vennad, ma ütlen teile ja manitsen teid Issandas, et te ei elaks enam nagu paganad elavad oma tühistes mõtlemistes, sest seda ei ole te õppinud Kristuselt. Olete ju ometi kuulnud temast ja õpetatud tema kaudu, kes ta on tõde. Heitke enesest ära oma eluviiside poolest vana inimene, kes ennast hävitab, käies petlike himude järel, ja saage uueks oma vaimu ja mõistuse poolest ning riietuge uue inimesega, kes on loodud Jumala näo järele tõelises õiguses ja pühaduses.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Mt 4:4b)

Halleluuja. Inimene ei ela üksnes leivast,
vaid igast sõnast, mis tuleb Jumalalt. Halleluuja.

(Evangeelium Jh 6:24-35)

Lugemine püha Johannese evangeeliumist:

Kui rahvas nägi, et järve kaldal ei olnud ei Jeesust ega tema jüngreid, asusid nad paatidesse ja sõudsid Kapernauma ning otsisid Jeesust seal. Ja kui nad nägid Jeesust järve teisel kaldal, küsisid nad temalt: “Rabbi, millal sa siia jõudsid?” Jeesus vastas ja ütles neile: “Tõesti, tõesti ma ütlen teile, te ei otsi mind sellepärast, et te nägite tunnustähti, vaid et te sõite leiba ja teie kõhud said täis. Aga ärge muretsege toidu pärast, mis hävib, vaid selle toidu pärast, mis jääb igaveseks eluks ja mida Inimese Poeg tahab teile anda, sest teda on Jumal Isa oma pitsoriga kinnitanud.”

Siis küsisid nad temalt: “Mida me peaksime tegema, et täita Jumala tahet?” Jeesus vastas ning ütles neile: “Jumal tahab seda, et te usuksite temasse, kelle ta on läkitanud.” Aga nemad kostsid: “Millist tunnustähte sa meile näitad, et me näeksime ja usuksime sind? Mida sa teed? Meie esiisad sõid kõrbes mannat, nagu on kirjutatud: Ta andis neile leiba taevast.”

Siis Jeesus ütles neile: “Tõesti, tõesti ma ütlen teile! Mooses ei andnud teile leiba taevast, vaid minu Isa annab teile taevast tõelise leiva. Sest see leib, mille Jumal annab, tuleb taevast ja annab maailmale elu.” Seepeale palusid nad teda: “Issand, anna meile ikka seda leiba!” Jeesus ütles neile: “Mina olen eluleib, kes minu juurde tuleb, see ei näe nälga, ja kes minusse usub, sellel ei tule ialgi

janu!”

See on Issanda sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, kimbatuses rahvas küsis Jeesuselt: “Mida me peame tegema?” Kas see on tõesti see kõige tähtsam ja esimene küsimus? Kas poleks õigem küsida kõigepealt: miks peaks me üldse midagi tegema, ehk oleks tegevusetus isegi parem? Mis meie tegevusest sõltub? Mis motiividel on meil mõtet midagi teha?

Kõigepealt tuleb põhimõtet kontrollida põhimõtte endaga. See tähendab, et meil tuleks süveneda oma motiividesse ja küsida seejärel, mis on meie motiivide motiivid, ja motiivide motiivide motiivid – avada kõik mõttekorrused. Kui nii esitatud küsimusele ei leidu enam vastust, vaid see hakkab mõttetult korduma ja suubub lõputusse jadasse, siis olemegi jõudnud eesmärgini, see tähendab, teinud oma parima, et olla teadlik, miks me tahame midagi teha või tegemata jätta.

Jumala ees seistes on inimese esimene küsimus “miks üldse midagi teha”, alles siis “mida teha” või “kuidas teha”.

Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, see on omapärane viha/armastuse lainetus, mis meile evangeeliumi lehekülgedelt inimese ja Jumala suhte kohta vastu vaatab. Kui Jeesus tuleb rahva hulka, siis kuulavad kõik teda huviga, on vaimustunud tema imedest... Aga kui nad hakkavad temalt nõudma, et saabunud messias muudaks imed argipäevanormiks, siis Jeesus keeldub ja saab otsekohe rahva vihaaluseks. Jeesus eemaldub, kuid isegi siis, kui äsja talle halleluuja laulnud rahvas on ta lõpuks ristile surema saatnud, libiseb Jeesus taas nende haardest. Ta tõuseb surnuist üles ja läheb üles taevasse, ning tuleb meie juurde tagasi Püha Vaimuna, kes tema niigi murrangulisele õpetusele veelgi suuremat kaalu annab, kinnitab selle jumalikku päritolu ja püsijäämist kuni maailma lõpuni.

Tänane evangeelium on hea näide sellest viha/armastuse lainetusest. Rahvas oli solvunud, kui Jeesus ütles neile näkku, et nad käivad tema järel ainult sellepärast, et nende kõhud said täis. Samamoodi nagu ka meie näitame välja solvumist, kui meie tegelikud egoistlikud motiivid on läbi nähtud ja me tahame oma nägu säilitada. Siit järgneb ka rahva loogiline küsimus: hea küll, mida me peame siis tegema, kui meie senine tegevus ei kõlba? Siis Jeesus täpsustab: Jumal tahab, et te usuksite... Ja taas teeb rahva küsimus pöörde: mis tunnustähe sa meile teed? Ning nad viitavad

taevamanna imele, mis sündis Iisraeli rahva rännakul Moosese palve peale. Sellest küsimusest selgub, et kuigi rahva kõhud said täis, ei olnud suur osa neist üldse aru saanud nende silme all toimunud leivarohkendamise imest. Tõesti, seekord rohkenes leib ju korvides, mitte ei kukkunud taevast...

Jeesus andis oma vastuses mõista, et Jumal jääb Jumalaks ka siis, kui ta ei tee imesid või kui ta annab varjatult, ja kui ta Moosese elupäevil laskis sadada mannat, siis oli see ikka Jumala ja mitte Moosese tahtmine. Taevane Isa on see, kes annab eluleiva. Rahvas aga tundis Jeesuse jutus ära justkui ainult ühe sõna: ahah, nii et siis leiva... Issand, anna meile ikka seda leiba! Kuid Jeesus libiseb taas eest ära: mina olen eluleib, neile, kes minu juurde tulevad...

Armsad õed ja vennad, meil kõigil on oma maised huvid ja vajadused. See on tõsiasi, mida pole vaja häbeneda. Kuid Jumalasse ei pea uskuma ainult selleks, et meil maa peal hästi läheks, vaid usk Jumalasse on eluleib, toit igaveseks eluks. Nii et kui me oleme endas selgusele jõudnud, miks me peame midagi tegema, siis tuleb ka selgeks mõelda, mis võiks olla meie ülesanne siin maailmas ja kuidas seda täita.

Juba Jeesuse õpetus ise on tunnustäht Jumala hoolest inimese üle, ka ilma vaatamänguliste imedeta. Nii nagu Jeesus on öelnud: kes sellest leivast sööb ja sellest karikast joob, see ei tunne nälga ega janu igavesti. Võibolla on siis tõde ka vastupidises: kes sellest leivast ei söö ega joo sellest karikast, selle nälg ja janu ei lõpe kunagi... Aamen.